

Γεωργάκης Ολύμπιος

Ο Γεωργάκης Ολύμπιος, 1772 (Λιβάδι Ολύμπου) - 1821 (Μονή Σέκου), υπήρξε μια από τις ισχυρότερες και αγνότερες προσωπικότητες αρματολών. Φιλικός, αγωνιστής της Ελληνικής Επανάστασης, από τους πιο άξιους συνεργάτες του Αλεξάνδρου Υψηλάντη κατά τον Αγώνα στις Παραδουνάβιες Ηγεμονίες. Σκοτώθηκε (8 Σεπτεμβρίου 1821) κατά την πολιορκία της Μονής Σέκου από τους Τούρκους, όταν ανατίναξε την πυριτιδαποθήκη, για να μην πέσουν, αυτός και οι σύντροφοί του, στα χέρια των Τούρκων. (Περισσότερα)

Γεννήθηκε την άνοιξη του 1772 στο Λιβάδι του Ολύμπου. Φοίτησε στο ονομαστό σχολείο του Λιβαδίου, κοντά στους σοφούς δασκάλους Ιωνά Σπαρμιώτη και Ιωάννη Πέζαρο. Όταν τελείωσε το σχολείο, ο πατέρας του, επιθυμώντας την τελειότερη πολεμική μόρφωση του γιου του, τον παρέδωσε στο περίφημο στρατόπεδο του συγγενή του Έξαρχου Λάζου. Με το αρματολίκι του Ολύμπου δοξάστηκε στους αγώνες κατά των Τούρκων εκείνη την εποχή.

Σημαντικός αριθμός αρματολών κατέφυγαν το 1804 στην επαναστατημένη Σερβία. Συνεργαζόμενος με τον Σέρβο ηγεμόνα Καραγεώργη σε όλη τη διάρκεια της επανάστασης, αγωνίστηκε ηρωικά στο πλευρό του, κερδίζοντας την αγάπη και τον θαυμασμό όλων των Σέρβων. Όπως και ο Ρήγας Φεραίος, πίστευε πως οι βαλκανικοί λαοί θα απελευθερώνονταν από τους Τούρκους μόνο αν πολεμούσαν ενωμένοι.

Στα 1817, μυήθηκε στη Φιλική Εταιρεία από τον Γ. Λεβέντη και δεν έγινε απλό μέλος της αλλά απόστολος. Ορκισμένος στις αξίες και τις αρχές της Φιλικής Εταιρείας και έχοντας το ίδιο όραμα με τον Ρήγα Φεραίο γύριζε από πόλη σε πόλη κάνοντας ομιλίες. Το καλοκαίρι του 1820 ο Αλέξανδρος Υψηλάντης, τον διόρισε Αρχιστράτηγο των επαναστατικών δυνάμεων στη Μολδοβλαχία. Την 23η Φεβρουαρίου 1821, ο Υψηλάντης, ο οποίος είχε ήδη εισέλθει στη Μολδαβία, κήρυξε την επανάσταση στη Μολδοβλαχία. Ο Ολύμπιος με 1500 παλικάρια τον συνάντησε γεμάτος ενθουσιασμό. Στη μοιραία μάχη του Δραγατσανίου, 7 Ιουνίου 1821, κατόρθωσε να περισώσει τη Σημαία του Ιερού Λόχου και στη συνέχεια να συνοδεύσει τον αρχηγό του έως τα αυστριακά σύνορα.

Μετά τις ήττες στο Δραγατσάνι και το Σκουλένι, το κυριότερο επαναστατικό σώμα που απέμεινε ήταν αυτό του Ολυμπίου, το οποίο είχε συνενωθεί με το τμήμα του Ιωάννη Φαρμάκη, αριθμώντας συνολικά 800 περίπου εκλεκτούς ιππείς. Μέχρι τα μέσα Αυγούστου 1821, το σώμα των Ολυμπίου – Φαρμάκη παρέμεινε στα δυσπρόσιτα βουνά της Μολδαβίας, ερχόμενο πολλές φορές σε συμπλοκές με τουρκικά αποσπάσματα. Τελικά, ο Ολύμπιος αποφάσισε να προχωρήσει προς πεδινότερη περιοχή, με κατεύθυνση τη Βεσσαραβία μένοντας μόνο με 350 περίπου

πολεμιστές. Η τελευταία και μοιραία μάχη δόθηκε στη Μονή Σέκου, η οποία απείχε 24 ώρες από το Ιάσιο. Ο Ολύμπιος κλείστηκε με τους λίγους πιστούς συμπολεμιστές του στο κωδωνοστάσιο της Μονής, ενώ ο Φαρμάκης υπεράσπιζε τις υπόλοιπες θέσεις.

Σε εκείνη τη φάση της μάχης συνέβη το πιο ένδοξο επεισόδιο της επανάστασης στη Μολδοβλαχία. Κάποια στιγμή, ξέσπασε πυρκαγιά στο κωδωνοστάσιο και ο Ολύμπιος κινδύνευσε να αιχμαλωτιστεί, κάτω από συνθήκες που παραμένουν αδιευκρίνιστες. Αρνούμενος να παραδοθεί στους Τούρκους, ζήτησε από τους συντρόφους του να φύγουν, αυτοί όμως έμειναν δίπλα του μέχρι την τελευταία στιγμή. Τότε πυροβόλησε ένα βαρέλι με πυρίτιδα και ανατίναξε το κωδωνοστάσιο, συμπαρασύροντας και Τούρκους που βρέθηκαν εκεί κοντά, βρίσκοντας, αυτός και οι σύντροφοί του, ηρωικό θάνατο.

Πηγή: ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ ΛΕΥΚΩΜΑ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗΣ, Εκδόσεις ΜΕΛΙΣΣΑ, σελ. 55-56 (*Συλλογή Βιβλιοθήκης Ε.Μ.Σ.*)